

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 363.

Anden Session.

94de Møde.

Onsdagen den 19de Februar.

(Fortf.)

M. Sørensen (fortf.): Det var ligesaa, da de kongelige Ryttergodser i gamle Dage bleve solgte. Det var saaledes i en By, som man har fortalt mig, hvor der var tilbudt Selveiendom paa saa billige Billaar, at Fæsterne kunde indsee, at de kunde eller turde modtage dem, men de turde dog ikke kjøbe hver sin Gaard, og de henvendte sig derfor til en Møller, der boede der, og som saa skulde kjøbe deres Gaarde under Get, og være deres Herreskab og beskytte dem (Hør!). Men der var i den samme By en Degn, som var den kloge Mand, og han formaade Bønderne til at forene sig om selv at kjøbe deres Steder. Og, da det Document, som Mølleren havde fra dem, og som medførte, at han skulde kjøbe Stederne, og de ikke selv maatte kjøbe dem, endnu ikke var underkrævet af alle Bønderne, saa blev der holdt et Møde. Her kom det til Slagsmaal, og det endte med, at en af de raffeste Mænd tog Documentet, rev det i Stykker og aad det paa Stedet, for aldeles at tilintetgjøre det; og, dersom han ikke paa den Maade havde frtet dem fra Møllerenes Herreskab, saa havde de faaet Mølleren til deres Herremænd; men han aad eller tilintetgjorde saaledes en vordende Herremænd, idet han raff tog den Resolution at rive Documentet itu og aede det paa Stedet, og saa kjøbte Bønderne selv Stederne, og bleve Selveiere efter Degnens Raad.

Tscherning: Jeg vilde netop fremhæve den samme Bemærkning. Jeg troer, at man ved denne forlængede Tidsfrist slet ikke gjør Bøndestanden nogen Tjeneste. Jeg troer, at det havde været bedre, om der slet ingen Termin havde været sat, saaledes, at den Com-

mission, som skal ordne denne Sag, havde havt den Følelse, at den skulde bringe Udbyttet af den hele Stilling med sig tilbage, og at det saa siden havde været Regjeringens Sag, hvorlænge den vilde saa at sige staa ved de forelagte Billaar eller ikke. Jeg kan imidlertid nok tænke mig, at denne Tidsfrist kan være fordelagtig for nogle ganske Enkelte, nemlig for dem, som ikke directe ere interesserede i at overtage Gaardene, men som først skulle forene sig nærmere derom med flere af deres Slægtninge. I saa Henseende kan jeg begribe, at denne Tidsfrist kan være tilraadelig; men jeg troer ogsaa, at et Aar vil være tilstrækkeligt dertil. Jeg troer ikke, at Nogen, der ikke i Løbet af eet Aar kan bestemme sig til, hvad han vil gjøre, vil kunne komme til at bestemme sig dertil i Løbet af 3 Aar. Jeg troer ikke, at man, naar man nøie kjender de Folk, her skal handles med, vilde komme til at troe, at det skulde være anderledes. Jeg vil gjerne indrømme, at der i Løbet af 3 Aar kan skee Udskilligt, som kan have Indflydelse paa Sagen, at der kan træde Folk imellem, som byde et Slags Udløsningssum og derved bringe dem, der ellers ikke ville gaae ind paa Sagen, til at gaae ind derpaa; men det er ikke for at skaffe disse Folk en saadan Udløsningssum, at vi have truffet denne hele Foranstaltning, men for at forandre de nærværende Fæsternes Stilling til en Stilling, der er mere passende for Regjeringen og Befolkningen. Altsaa for disse Enkeltes Skyld, som det kunde være fordelagtigt for, troer jeg ikke, det er værd at gjøre nogen Forandring paa Sagens nærværende Stadium.

Jespersen: Da det er mig, som i Udvalget væsentligt har holdt paa Fristen af eet Aar, troer jeg mig foranlediget til at udtale, hvorfor jeg har meent, at det var det Rette.